

Verlag ener bijeenkomst der O.D.V. ten huize van Hr.v.Eyckel
op Zondagochtend 3 October 1954.

Goedemorgen Vrienden !

Wij zullen vanmorgen preberen om een kort ogenblik buiten de normale
Zondagochtendbijeenkomsten, enige beschouwingen te geven over

"DE EENHEID VAN HET HEELAL"

Ik hoop dat U het daar mee eens zijt .

Wanneer wij het heelal bezien, en wij zien onszelve als klein deel in deze
grote oneindigheid ,dan vragen wij ons vaak af,wat is ons deel in deze
grote schepping.

Want groot is deze schepping.Wij weten hoe lichtstralen millicoenen jaren
nodig hebben ,om het oppervlak der aarde te bereiken. Wij weten in onze
sferen,hoe onnoemelijk groot de afstand kan zijn binnen één sfeer.Toch
weten wij dat we mede deel zijn van het kloppende hart van deze grote
wereld,dese grote kosmos..En wanneer wij dan zo staan,dan vragen we ons
af, wat is ons deel,wat is eigenlijk het punt waarin wij belangrijk zijn.
Want het is begrijpelijk voor ons,dat wanneer dit één grote geheel,gebouwd
is uit de machtige wil van één Schepper,dat hier voor elk mens,voor elk
persoontje,voor elk deeltje stof zelfs,een bijzondere band moet zijn met
deze grote Oneindigheid,met dezen Schepper.

En daarom staan wij stil en denken na.En wanneer wij stilstaan,en trachten
met de rede te denken,dan komen wij voor grote problemen,want wij kunnen
niet benaderen de grootheid,wij kunnen niet benaderen de grote diepte
van het bestaan.

Wij moeten aan de oppervlakte blijven,en zijn als een schip dat gaat over
de see,sonder te weten ,welke grote werelden en landen verzonken liggen
onder het wateroppervlak. Maar wanneer wij een ogenblik de rede terzijde
stellen,dan lijkt het ons soms of wij als een lichtje ergens in een grote
duisternis langzaam wegrijven naar een onbekend doel.

En dit, dit ervaren van eenzaamheid,in dit grote donker,is het eerste
deel van ons contact met de grote Eenheid.Vanneer de mens,seekt naar
éénwording met de Oneindige,wanneer hij tracht om volledig te vinden,
alle dingen met zichzelf vereend,sodat de onscheidbare band,die bestaat
in werkelijkheid tussen al het Zijnde,geuit wordt in het eigen bewustzijn,
dan moeten wij zeggen,de eenzaamheid is het begin,want wij zijn eenzaam in
het duister,en dese grote duisternis,waarin ons bewustzijn als een klein
licht verderdrijft,is uiteindelijk niets anders,dan de grote mogelijkheid
van het goddelijke bestaan,waarin wij langzaam maar zeker ons moeten rea-
liseren,te zijn.

En nu krijgen wij het vreemde uitbreiden van het bewustzijn,waarbij de rede
stilstaat.Het lijkt of het Licht van onszelve uitgaande zich verbreedt
en het duister meer en meer verjaagd,tot het geheel is geworden,één grote
lichtende bol,waarin niet te zeggen is,hier ben ik,en hier zijn andere
dingen.Maar in het Licht sien wij bewegen,de miljarden sterren,planeten
en kometen,en wij sien dat op elke planeet zich beleeft,datgene wat daar
geuit en geopenbaard wordt.

Wij sien de mensheid swoegen.Wij sien de dieren gaan,traachtende om bewust-
zijn te vinden.Wij sien de zielen lange trappen gaan van stoffelijke en
geestelijke vormen. Wij bevatten in oan de grootste sferen en de diepste
hellen. Dit nu is de tweede phase van de eenheid.

Wij voelen ons één met het Zijnde. Maar ook dit is niet voldoende.Want ook
hierin wordt ons het raadsel van de Eenheid der schepping niet opgelost.
En nu langzaam maar zeker,trekken wij ons terug uit de schepping ,maar het
Licht blijft.Wij staan buiten de schepping,en sien ook ons eigen vorm rond-
gaan over de wereld en van onze grote hoogte lijkt ons,of wij selve deel-
hebben aan een vantevoren vastgesteld plan,dat uitgevoerd moet worden.
Nog begrijpen wij niet het Totaal,maar wij merken,dat het Wezen,det be-
schouwd wat wijselve zijn, één kleine trilling is in de oneindige see van
Licht. En dese oneindige trilling die ons ver en ver opheft boven wat wij
gedacht hadden ooit te kunnen zijn,brengt ons bij de bron.Wij sien ons

Wij zien ons voortkomen uit den machtigen Zon, die alles in stand houdt, wiens trilling alles doorademt, en die is de grote werkelijkheid, en de enige Waarheid. En van daaruit ziende, gaan wij uit, wij merken, wij zijn ~~de~~ wel deel van het Licht, maar één bijzondere straal. Een bijzondere straal, die reikt tot één kleine persoonlijkheid, gaande op een wereld, of gaande door een sfeer. En wij zien hoe deze kleine figuur, bewegingen uitvoert. Wij voelen onszelf gestuwd en gedrongen om die te leiden, maar weten, dat wij onze impulsen uit het Goddelijke trekken. Dan beseffen wij, dat het een toeval is, dat wij juist dezen vorm zijn. Dat juist dit het wezen is, waarin het Licht van het Goddelijke bewustzijn, waaruit wij een klein deel betekenen, verder leeft in dezen vorm, en daarin drijft naar ons volmaking. Want achter al deze dingen voelen wij, de vervisselbaarheid, van de Goddelijke scheppingskracht. Vandaag zijn wij menschen, en misschien dat wij morgen een meer gecompliceerd apparaat kunnen besturen, dat wij morgen met onze krachten, die groter worden dan zijn en dichter zijn gekomen tot het uiterste der scheppingsrand, kunnen worden een wereld, of een zon. Waarschijnlijk zijn wij voordien geweest, kleinere, zwakkere trillingen. Trilling die ergens leefde als een duif die koerde in de bossen, of zijn geweest, een kleine hagedis, een kleine tekkeh, die gaat langs de wanden omhoog en vrolijk klappend zoekt naar insecten. Misschien zijn wij voordien geweest, een klein diertje, een klein infusorie, die lichtend danst, wanneer het avond wordt op een warmen dag, en maakt een wonderlijk vuurwerk met duizenden anderen van elke golf die de see op de kust werpt. Wij voelen plotseling de grote verbondenheid, en wanneer wij de verbondenheid voelen, dan eerst weten wij werkelijk, deel te zijn van één groot heelal. Dan begrijpen wij, dat het een éénheid is, en in deze eenheid van Zijn komt ons de vraag: Ben ik het wel, die leeft. Leef ik nu werkelijk, of ben ik maar een vaak bewustzijn ergens van het grote afgekomen. Dan gaan wij beschouwen, en wij zien, dat dit kleine wezen, dat wij besturen, deze mens of deze geest, eigenlijk zijn volledige weg zou kunnen gaan, zonder ook maar éénmaal af te wijken naar links of naar rechts. En wij zien ook hoe wij deze zelve deze rechte lijn moeten handhaven, maar hoe op een gegeven ogenblik wij plotseling onze macht over het stuur kwijtraken en dit kleine wezen als een automatisch gedreven door bepaalde krachten, afwijkt naar links, naar rechts. Hoe dit ons moeite kost, het wederom op het rechte spoor te krijgen, wat ons niet gelukt.

Dan begrijpen wij, dat ons geestelijk vermogen en onze lichtende kracht mede van groot belang zijn. Wij moeten leren ons veertuig te beheerschen, behing als wij nog niet in staat zijn, om een lichaam van een bepaalde vorm en structuur volledig te leiden en ten goede te voeren, hoe kunnen wij dan verlangen, dat wij groter, machtiger iets krijgen, dat wij groter deel krijgen van deze ene schepping, waarin wij leven.

Zo verstellen wij onzen weg tot beheersching, vrijzijnde in den wil tot beheersching, vrijzijnde in de kracht tot beheersching, maar niet altijd in staat zijnde, deze volledig te uiten. Zo leren wij deel te worden van de grote scheppende Macht en wordt het Licht rondom ons faller en feller. Maar dan op één moment, dat wij nu kunnen zien in de Onzijdigheid, losgekomen van alle geborgenheid, van stoffelijke Zijn, alle bekrompen beperktheid van Zijn. De tijd is voor ons uitgeblust, de afstand is ons slechts een waan. Dan signe wij hoe het Licht zich langzaam terugtrekt, Duister worden de werelden, en de versterkende sterren verbleken en verblussen in de komende duisternis, en wij weten dit is de nacht van Brahma.

Dit is het einde van één schepping, en de volgende schepping zal over langen tijd weer komen en toech is dit alles één. Want met het Licht worden wij teruggetrokken tot in de grote Zon, tot in het Goddelijk Wezen. En wij voelen hoe in dit Wezen, het totaal van wat wij gedaan hebben en van wat alle anderen gedaan hebben, wordt verwerkt, opdat niet één, maar alle mogelijkheden van dit grote Wezen gullen worden geuit. En in dit Wezen komend, zegt men mij, of: hoezo ik dit zelf niet kan zien, krijgen wij een werkelijk inzicht in wat is het bestaan. Wij danken wanneer de duisternis komt, wanneer de grote nacht valt, en het Goddelijk Licht en Leven zich terugtrekt, latende de ledige ruimte, die is het Wezen Gods, waarin het Licht Gods als een roes en verstand